

БЪЛГАРЧЕТА

Когато голѣмиятъ автомобилю изрева съ продрано гърло, Вълчо скочи отъ крушата и бързо закуца презъ ливадата къмъ лѣтовището.

— Идате! — извика той, прескочи една къртичина, спрѣ се до оградата и загледа омагьосанъ, какъ слизатъ четиридесетъ момчета лѣтовничета. Съ викове и смѣхъ децата помъкнаха къмъ стаятъ своитѣ чанти, сандѣчета и вързопи. Най-напредъ се съблѣкоха и нахълтаха въ банята подъ душоветѣ. Хубаво се изкжпаха. Излѣзоха въ градината всички съ тънки бѣли ризки и кжси черни гащета. Прѣснаха се изъ градината, подгониха магарето на дѣда Гердана, воденичарина, увиснаха на ябълката, счупиха единъ клонъ, запишѣха и припнаха къмъ люлките. Една свирка ги събра отново въ лѣтовището. Вжтре малките гости си подредиха леглата, избраха

дежурни. Десетъ момчета съ стомни потеглиха за вода. Като излѣзоха навънъ, едно отъ тѣхъ се провикна:

— Кжде е чешмата? Ние не знаемъ пжтеката.

— Азъ ще ви я покажа! — обади се Вълчо.

Децата заобиколиха селянчето. Разгледаха му изрусѣлата отъ балканското слънце глава, непраната ризка, скжсани тѣ отзадъ конопени гащи, наmigнаха и тръгнаха следъ него.

Слѣзоха на чешмата при Гердановата воденица, напиха се съ балканска вода, запретнаха крачоли, нагазиха въ каменитѣ корита, почнаха да се прѣскаатъ едно друго. Като се налудуваха, грабнаха пълнитѣ стомни и се прибраха.

Вълчо тръгна като куче по-дире имъ.

Додето мръкне, лѣтовищната градина кѣнтѣ отъ викове, игри и пѣсни. Когато високото слън-